

Grundloven af 5te Juni og troet sig kalbede til at opretholde den i ethvert Ord og Punkt, men i den senere Tid synes det at være gaaet stærkt tilbage i saa Henseende, og disse Mænd vilde sandelig have seet Sagen paa en heel anden Maade, dersom Udgangspunktet for det Hele havde været, at den absolute souveraine Myndighed var gjældende for alle Fællessager, indtil en grundlovmæssig Ordning af Forfatningen fandt Sted. Dersom man altsaa siger, at den Forsamling, der havde en fuldstændig Berettigelse ifølge Forfatningen af 2den October 1855, eller ogsaa den Regering, der vilde være kaldet til at have Styrelsen, under den Forudsætning, at der slet ikke bestod nogen forfatningsmæssig Indskrænkning med Hensyn til Fællesanliggenderne, skulde have næret en større Tilbøjelighed til at gaae i folkelig Retning end den Forsamling, der allerede for en meget væsentlig Deel har sit Fodfæste i den almindelige Valgret, saa siger man Noget, som vel kan siges og gjentages, men som jeg paastaar i den Grad har Fornuften imod sig, at det nok vil komme til at vise sig i sin Ugrundethed. Dersom der kommer en Forfatning tilveie, om hvilken man maa sige, at den i Alti, hvad der vedrører Folkethinget og dets finansielle Myndighed, fuldstændigt bevarer, hvad Grundloven af 5te Juni har givet, og som kun medfører en Forandring i det Landsting, der i Grundloven selv er antydet som det, der snarest og lettest kunde være Gjenstand for Forandring, ere vi efter Omstændighederne og Forholdene lykkeligt komne ud af vore Forfatningsforviklinger; men jeg paastaar, at der ikke er Sandsynlighed for, at vi vilde være komne ud af det paa denne Maade, seet fra et folkeligt Standpunkt, hvis ikke Grundloven af 18de November med sin folkevalgte Repræsentation i det ene Thing havde været tilstede.

B. Hec: I den nye Grundlov, som her foreligger til første Rigsdagsvotering — ny forsaavidt den angaaer Landstingets Sammensætning, thi i den Retning kan den kun meget uegentlig siges at være blot gjennemseet —, seer jeg ikke som saamange Andre, der høre et lignende Sindelag for Friheden som jeg, saa

store Farer eller nogen egentlig Fare, at vi skulde frygte for at gaae ind paa den. Jeg seer endog i den en Spore for Valgerne, for den folkelige, frisindede Deel af Folket, til i Fremtiden at være mere aarvaagne, baade med Hensyn til Valgene til Folkethinget og Lands-thinget. Forsaavidt vilde jeg jo, hvad Grundlovsudkastet i og for sig angaaer, og som Omstændighederne foreligge, have kunnet stemme for det. Men det hører til mine bedste Erindringer paa Fædrelandets Begue, at jeg har deeltaget i at give Grundloven af 5te Juni 1849, og jeg vil nu ikke svække disse Mænds Betydning ved at stemme for en Grundlov, der ligeoverfor Grundloven af 5te Juni dog gaaer i en reactionair Retning. Jeg skal derfor afsolde mig fra at afgive min endelige Stemme i Sagen.

Riser: Jeg skal kun gjøre nogle ganske korte Bemærkninger, som jeg finder absolut nødvendige efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Hjørring Amts 3die Valgkreds (Ovstigaard) har optaget mine Ord. Han mindede mig om, at Thydlere, som vare indvandrede her, skulde have Indfødsret, førend der kunde være Tale om, at de kunde træde op som Valgere. Men det ærede Medlem glemte, at, medens vi havde et dansk Monarchie, var der indensfor dets Grænser Tusinder af Thydlere, som altsaa havde Indfødsret her; det var til saadanne, jeg sigtede, og jeg trøster mig til, hvilket Dieblik det skal være, at bevise, at det er sandt, hvad jeg anførte. Maa jeg nu spørge det ærede Medlem, behøve disse Folk Indfødsret for at træde op som Valgere? Det troer jeg ikke. — Derefter finder jeg mig foranlediget til at inøbegaae en anden Ytring af det ærede Medlem for Hjørring Amts 3die Valgkreds, nemlig den, at han meget stærkt fremhævede, at det var de hæderligste Bønder af den danske Bøndestand, der itide havde faaet Dinene op for, hvad der her er paafærde. Jeg skal ikke bestride deres Hæderlighed; jeg troer om dem, at de ere hæderlige Mænd, men man skal ikke henkaste saadanne Ytringer, for derved at betegne, at Andre, der tænke anderledes, og som holde paa 5te Juniloven, ikke ere ligesaa hæderlige som Regnen af dem, der have